

SKUPAJ, KOT SINOVI IN BRATJE, IN ZATO TUDI OČETJE, NA POTI PREOBRAZBE

Vrli možje, vsi doživljamo medijski terorizem in zahtevnost svetovnih okoliščin, ki jih umetno uporabljajo, da nas držijo v strahu in negotovosti. Bitka med dobrim in zlom je v velikem razmahu. Mi vemo, kdo je zmagal in zmaguje. Vsak dan pa je za nas izziv, da se postavimo na pravo stran. Da bi to lažje storili vas povabim, da skupaj razmislimo o našem pogledu na svet in se spodbudimo za novo šolsko leto in za vse izzive, ki so pred vsakim izmed nas in vsemi skupaj.

Ne glede na našo vero ali sistem prepričanj se držimo enega od treh možnih pogledov na svet: 1) Bog (vesolje) je proti nam, 2) Bog je za nas 3) Bog, če je, se ne briga za nas.

Dokler se nas Bog osebno ne dotakne, smo lahko tradicionalni verniki in hodimo v cerkev, a vseeno verjamemo, da Bogu ni mar za človeka. Tako živimo večinoma na zahodu. Ohranjamo zunanje obrede, v sebi pa si govorimo: »Nič se ne bo zgodilo, če tega ne naredim sam«. Ni aktivnega zaupanja v Božjo prisotnost ali resničnost ali v to, da Bog kaj resnično spremeni. (medklic: Duhovne vaje so priložnost za izkušnjo Boga, ki je resnično vpleten v naše vsakdanje življenje). Iz ravnodušnosti počasi preidemo v negativno dojetje življenja kot sovražnega. Boga je treba pomiriti, ker je proti nam: opazuje nas, sodi nas, kritizira nas, zagotovo ni na naši strani, vendar skrbi, da se moramo boriti za njegovo naklonjenost. Bog je nasprotnik ali nadležni kritik. Preizkuša nas z zlobo soljudi (plandemijami, vojnami, medijskim terorizmom). Lahko smo cerkveni ali celo posvečeni in ne verjamemo, da je Bog v nas ogenj. V vsakem primeru pa odnosi med otroki in starši postanejo temelj za naš odnos z Bogom. Dokler se ne premaknemo na raven molitve in predaje, kjer Bogu in milosti dovolimo, da vdreta v podzavestne - ne le zavestne - sisteme prepričanj, je na neki način res vseeno, kakšni so naši zavestni sistemi prepričanj. Dokler Bog ne postane osebna izkušnja in mu ne dovolimo, da ozdravi našo podzavest, kjer se dotakne naših globokih načrtov in jih osvobodi, naša formalna vera ne pomeni veliko. Še vedno imamo lahko brezbrizen ali celo sovražen, uničujoč ali obsojajoč pogled na svet. To se bo pokazalo v strahu, močnih potrebah po nadzoru ali v hlastanju za stvarmi, ki je značilno za ogromno obiskovalcev cerkva.

Dobrohoten svetovni nazor je lahko le dar, ki ga sprejmemo. Odlično izhodišče mu dajo ljubeči, nevsiljivi starši, ki sami verjamejo v dobrohotnost Boga in življenja. Ne glede na to, kako tragične so stvari, ljubezni lahko zaupate; stojite v trdnem vesolju. Bog je glavni in ta Bog je dober in vpleten. Zgodile so se binkošti, tako kot pri Jezusu v puščavi. Dokler ne srečate dobrohotnega Boga in dobrohotnega vesolja, dokler ne spoznate, da je temelj vsega ljubezen, ne boste doma na tem svetu. Jezusova izkušnja, ki jo želi podariti vsakemu izmed nas pa je: "Ti si moj ljubljeni Sin." Izkušnja biti ljubljeni sin (ali hči) je izkušnja življenja v ljubečem vesolju: Sem ljubljen, zame je poskrbljeno, verjamejo vame.

Tesnoba razkriva naš resnični sistem prepričanj. Če smo zaskrbljeni zaradi mnogih stvari, če uporabimo Jezusov izraz (Matej 6,25-34 petkrat svetuje, naj ne skrbimo!), potem smo še vedno v enem od prvih dveh vesolj. Če Bog ni na moji strani, moram svoj svet popraviti in nadzorovati. Kdo drug bo to storil? Religija mnogih je obsedenost z varnostjo - in ne le z ekonomsko varnostjo: varnost ugleda, statusa, podobe. Če se še vedno zavarujemo ali uporabljamo religijo za ohranjanje ali opravičevanje sebe, je naša operativna podoba Boga še vedno ravnodušen ali sovražen Bog. Tudi zaradi tega ne bodimo zaskrbljeni! Vsi začnemo tam, kjer smo, in odnos med ljubeznijo in zaupanjem sčasoma raste. Smo na poti preobrazbe.

Devetindevetdeset odstotkov ljudi, ki so kdajkoli živeli na tej zemlji, je verjelo v Boga. Ateizem je sodobni racionalni pojav zahodnega sveta, ki je le majhen utrinek na zaslonu. Seveda obstaja Bog! O tem sploh ni vredno izgubljati časa! Za Jezusa je vera nasprotje tesnobe in strahu. Če smo tesnobni, če poskušamo vse nadzorovati, če smo zaskrbljeni zaradi mnogih stvari, po Jezusovih besedah nimamo vere. Ne zaupamo, da je Bog dober in na naši strani. Vse skušamo narediti sami. Nadzor je dober lakmusov papir za ugotavljanje kakovosti naše vere. Ljudem vere ni treba nadzorovati vsega, prav tako jim ni treba spreminjati ljudi. Duše ne moremo "popraviti". "Najprej usmerimo svoja srca na njegovo kraljestvo in na Božjo odrešujočo pravičnost, pa nam bo dano tudi vse drugo. Zato ne skrbimo za jutri: jutrišnji dan bo poskrbel sam zase (prim. Mt 6,33-34a).

Seveda lahko rastemo v ponižnosti in rastemo v iskrenosti. Če je seme prisotno, bo milost še naprej vdiralna v nas in se prebijala skozi. Bog je za nas bolj kot mi sami zase. In vse, kar lahko storimo, je, da smo odprti. Bog skrbi za nas preprosto zato, ker smo ljubljene hčere in ljubljene sinovi (Rim 8,14-17; Gal 4,5-7; Ef 1,14; Jn 15,15-16).

Kako se torej v nas in v družbi zgodi preobrazba? Preobrazba ni isto kot sprememba. Sprememba je, ko se začne nekaj novega. Preobrazba je ravno nasprotno. Najpogosteje se zgodi, ko nekaj starega izgine. Zgodi se po krizi, ko nam odvzamejo nekaj, od česar smo se naučili biti odvisni. Seveda pa vse krize ne vodijo v preobrazbo. Ko nam odvzamejo nekaj, na kar smo se navadili ali od česar smo postali odvisni, bomo zagrenjeni ali pa se bomo preobrazili. Smo v času ogromnih sprememb in skoraj nič dobre preobrazbe. Zaradi tega imamo tudi toliko bolezni. Ko se zahteva sprememba, ki je ne spremlja preobrazba duše, smo ljudje pogosto uničeni. Preobrazba je potrebna, da bi razumeli spremembe, ki jih od nas zahteva življenje, da bi se ponovno znašli v svetu. Funkcija vseh mitologij, zgodb in religije je, da naše življenje drži skupaj v smiselnem vesolju. Vsaka kultura ima tako svoje zgodbe o stvarjenju kot zgodbo o dokončnem koncu, kjer je vse urejeno. Kot kristjani imamo zgodbo o stvarjenju iz Geneze in drugi Kristusov prihod kot točko omega. Ti zgodbi, ki smo ju običajno prevzeli z osmozo v zdravi družini in zdravi religiji, nas umeščata v varno in smiselno vesolje. Tako kot telo potrebuje hrano, tudi duša potrebuje smisel, duh pa končni smisel. Če ne vemo, od kod vse to izvira in kam gre, smo pogosto zaskrbljeni, neskladni in se spreminjamo skupaj z vremensko napovedjo. To je breme sodobnega sekularizma in prepričan sem, da je vir številnih duševnih in čustvenih bolezni v naši družbi. Brez mitologije (zgodb o smislu) nam ostane le naša zasebna patologija. Pravzaprav mnogi zanikajo vsakršne univerzalne pomene ali vzorce. Zgodba zanje ne obstaja, vse, kar lahko storimo, je, da si ustvarimo lastne trenutke pomembnosti in smisla. Takšna drža nas dela krhke in bolne. Zato iščemo vrednost in smisel v skupnostnih identitetah: narodnosti, pripadnosti skupini, religiji, klubu, tolpi. To nam odvzame nekaj zasebne tesnobe, vendar je zanimivo, kako so se celo skupinske identitete premaknile v smer patologije. Z individualizmom in čredništvom se izogibamo zgodbi o smrti, ki bi jo Jezus imenoval Božje kraljestvo, svet pravih odnosov. Omogoča da resno jemljemo svojo in našo zgodbo in smisel. Tako zasebno potovanje in skupna zgodovina Izraela sestavljata Sveto pismo. Zgodba gradi na moji osebni izkušnji in naši zgodovinski izkušnji kot ljudstva ter nam daje edini jezik, s katerim lahko razumemo velike in večne vzorce.

Sveto pismo je "besedilo v porodnih bolečinah", ki nas vabi v napetost in na pot preobrazbe. Sveto pismo je zapisana zgodovina tega, kaj se zgodi z nami, ko srečamo Resnično Svetega, o tem kako se izogibamo in zanikamo Boga in na vse načine koketiramo z lažnim bogom. Skočimo v to zgodbo in bomo odkrili, da je Sveto pismo navdihnjeno, saj so vzorci tudi moji in vaši. Nehali bomo verjeti samo z glavo in začeli verovati zaradi izkušnje. Jezus nas tudi letos, v septembru 2024, vabi na pot ustvarjalne preobrazbe, ki jo sestavljajo štirje stebri:

1) Izhod in Velika noč: Življenje in smrt sta neizogiben vzorec rasti in preobrazbe. Odrešujoč je, kadar mu zaupamo kot Božji poti. Je "edino" znamenje, za katerega Jezus pravi, da ga bo dal: Jonovo znamenje, velikonočna skrivnost, norost križa, izgnanstvo in vrnitev.

2) Duhovnost od spodaj: Začne se z zaslužjenimi Semiti, nato pa izbere neplodnega, starega, zadnjega sina, zavrženega, tujca, izobčenca, grešnika, žrtev, Jezusa. Sveto pismo obrne na glavo vsa naša človeška pričakovanja.

3) Darov nisem vreden in jih ne morem zaslužiti: Sveto pismo nenehno preusmerja pozornost od doseganja k sprejemanju, od trdega dela k mehki predaji, od "jaz sem vreden" k "Bog je dober". Vse je zastoj. To je proti vsej logiki, ki je osredotočena na sebe.

4) Prepuščanje in izročanje osebam Sv. Trojice:

- Jaz te bom osvobodil. "Gospod se bo bojeval za vas, vi pa ostanite mirni!" (2 Mz 14,14). To postane tema vere v celotnem Svetem pismu (prepuščanje nadzora).

- "Ne bojte se" je najpogostejša vrstica v Svetem pismu (prepuščanje strahu).

- Jahve, tvoj Bog, bo tvoja moč. "Odrezani od mene ne morete ničesar storiti" (Jn 15,5) (opuščanje lažnega jaza).

- Večina Jezusovega nauka govori o odpuščanju, ki je velika in nujna otoplitev celotne človeške zgodovine (opuščanje bolečin).

Tako se naučimo, da je pot preobrazbe zelo drugačna, kot smo si morda predstavljali. Preobrazba ni pot duhovne superiornosti, ni doseganje višjih stanj zavesti in spoznanj, ampak ravno nasprotno. Sveto pismo nam daje jezik spuščanja, iskanja tega, kar že smo, sproščanja v običajno - in že izredno – človeškost po Božji podobi.

Naša običajna življenja dobijo izreden pomen, ko sprejmemo, da gre v naših življenjih za nekaj veliko večjega, da je naša bolečina udeležba v odrešilnem trpljenju Boga, da je naša ustvarjalnost sama strast Boga do sveta. Ni se nam več treba samopoveličevati, se hvaliti ali dvomiti vase - naše mesto v vesolju je zagotovljeno. Dovolj je, da vemo, da smo enkrat in pomemben del velike Božje zgodbe odrešenja. To je vir zdravja in sreče. Če svoje zgodbe ne živim iz moči Božje zgodbe za nas, doživljam katastrofo in bolezen. Psihologija in terapija mi ne moreta dati takšne kozmologije; to lahko stori le vera. Na tem temelji Jezusov novi svetovni red.

Premislim:

Kaj mene še posebej nagovori in mi je v spodbudo?

Kako doživljam svojo preobrazbo?